

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

— Ο πραγματικός υιός του μαρκη-
τίου! συμπληρώνει άπαθώς ο «Ρ».

— Τό ήξευρες; φωνάζει ο Ράλφ,
και δέν έσχισης εκείνα τά γράμματα;

— Όχι!
— Μά έκαμες πρέλλα!
— Δέν τά έσχισα, γιατί... Άλλά νά,
τό κουδούνι κτυπά για δευτέρα φορά...

Ο βασιλεύς τών μεταμορφωτών, χω-
ρίς αντίστασι, σπρώχνεται από τόν
νέον μέχρι της γεύρας του πλοίου και
βγαίνει εις την ξηράν.

Χαιρετών συγκεκινημένος τας δύο Άμε-
ρικανίδας. Νά είσθε βέβαιαι, ότι δλαι
μου αί προσπάθειαι τείνουν προς άνεύρε-
σιν της αγαπητής μας Νέλλης και του
πατέρα της, καθώς και του φίλου μας
Δερινύ. Η τριπλή αυτή άρπαγή δέν
έχει βέβαια άλλον σκοπόν παρά νάναγ-
κασή τον κ. Χόλκερ νά πληρώσῃ με-
γάλον χρηματικόν ποσόν. Διά τούτο
πρέπει νά είσθε ήσυγες, ότι οι αγαπητοί
μας αϊχμάλωτοι δέν διατρέχουν τόν ελά-
χιστον κίνδυνον.

Ο άδαμαντοπόλης είχε φύγη πρό
πέντε λεπτών, όταν ένας άνθρωπος, έν-
δεδυμένος ως εργάτης με τά κυριακά-
τικα, παρουσιάσθη εις τόν Βασιλικόν Ξε-
νοδοχείον κ' έζήτησε νά τόν ιδῇ.

— Έφυγε πρό ελίγου για τόν Πα-
ρίσι, άπεκρίθη ο θυρωρός πεπεισμένος
και αυτός, ότι έλεγε την αλήθειαν.
Ο άνθρωπος εξεδήλωσε ζωηράν δυ-
σαρέσειαν και άπέμακρύνθη με θήμα
βραδύ, μή θελήσας νά δηλώσῃ τόνονά
του και την διεύθυνσιν του, όπως τῷ ει-
πεν ο θυρωρός διά την περίπτωσιν που
ο κ. Βωτιέ θα επέστρεφεν εις τόν Λον-
δίνον.

Ο άδαμαντοπόλης όμως δέν είχε
τύχη, διότι ο άνθρωπος που τόν
έζήτησεν εις τόν Ξενοδοχείον, ήμπορούσε
νά τόν βοηθήσῃ σπουδαίως. Ήτον ο
λεγόμενος Ροβέρτος, άποπειραθείς την
προτεραιάν, μετά θυελλώδη συζήτησιν,
ύπο του Σκυλοκεφάλου και άπορασιμέ-
νος νά προδώτῃ τῶρα τόν πρώην άρχη-
γόν του.

— Κρίμα! έτυλογιόζετο ο Ροβέρτος,
φεύγων από τόν Βασιλικόν Ξενοδοχείον
άν έρχομουν λίγο προτήτερα, θα έβλεπα
τόν Βωτιέ, θα τού έλεγα, ότι έπρεπε
και τότε ο Σκυλοκέφαλος θα την είχε
πολύ άσχημα. Κρίμα! δυο φορές έχει
ως τώρα, που μου γλυτώνει, ο παληάν-
θρωπος. Άλλά που θα μου πάη!.. Μή-
πως δέν ξέρω τῷ διεύθυνσι του Βωτιέ
στη Ρουέν; Κάλιο άργά, παρά ποτέ.
Θά τού γράψω άμέσως και, άν δέν εινε
δειλός, ξη ώρες αφού λάβῃ τῷ γράμμα
μου, θα εινε εδῶ. Έννοια σου, μπάρμπα
Σίμων, και καλά σ' έχω!

Ο Ροβέρτος εισήλθεν άμέσως εις
ένα μ.π.α. και εκάθησε νά γράψῃ προς
τόν άδαμαντοπόλην. Τῷ περιέγραψεν
άκριβέστατα τῷ μέρος, όπου έκρατούντο
οί αϊχμάλωτοι, τῷ υπέδειξεν ένα τρό-
πον, διά του οποίου ήμπορούσεν εύκο-
λῶτα νά τούς άπελευθερώσῃ, και τῷ
έσύστησε νά επιστρέψῃ τῷ ταχύτερον, διά
νάρχισῃ τας άνεργείας του, κατά τόν
υποδειχθέντα τρόπον, εναντίον της συμ-
μορίας του Σκυλοκεφάλου.

«Εάν δέν μ' εγνώριζαν τόσον καλά
οί πρώην σύντροφοί μου—τῷ έγραψεν
εις τῷ τέλος,—θα σάς έβοηθοῦσα κ' εγώ
αυτοπροσώπως, αλλά ή φανερά άνάμειξίς
μου, τῷ παραμικρόν διάβημα εν μέρος
μου, θα έκινούσε την προσοχήν των και
θα τούς έκαμνε νά πάρουν τά μέτρα
των. Προτιμῶ διά τούτο νά μείνω κρυμ-
μένος εις τά παρασκήνια και από εκεί
νά σάς δίδω οδηγίας...»

Αφού έτελείωσε τῷ γράμμα, ο Ρο-
βέρτος τῷ έβαλεν εις ένα φακέλλον,
έπληρώσε τῷ ποτόν του κ' εξήλθεν από
τό μ.π.α.

Άλλά μόλις έκαμνε ένα βήμα, ένας
άνθρωπος που εδιδάδαζε την εφημερίδα
του εις μίαν άγραν της αίθουσας, έση-
κόθη και έτρεξεν εις την θέσιν, όπου
εκάθητο πρό ελίγου ο Ροβέρτος.

Ο άγνωστός επήρε τῷ στυπόχαρτον,
που είχε μεταχειρισθῇ διά τῷ στεγνώσῃ
την επιστολήν του ο πρώην σύντροφος
του Σκυλοκεφάλου, και τῷ εζήτησε
πρόσεκτικῶς.

Μειδίαιμα εύχαριστήσεως εζώτισε μετ'
ελίγον τῷ πρόσωπόν του, τά μάτια του
έλαμψάν ζωηρά και ο μυστηριώδης
άνθρωπος έβαλε τῷ στυπόχαρτον εμπρός
εις τόν καθρέπτην.

Άλλ' έξάρνα,—είχεν άναγνώτῃ, φαί-
νεται, κατ' αυτόν τόν τρόπον, μερικῶς
λέξεις,—έγινεν ώχρος και, σφίγγων με
λύσαν τούς γρόνθους, εξήλθε και αυ-
τός από τῷ μ.π.α., αφού εκρούσε τῷ κομ-
μάτι του στυπόχαρτου εις την τσέπην του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.
Τῷ δὲν ἀριθμῶν 8 δωμάτιον.
Μετά δύο ήμέρας, ο Βωτιέ, λαβών
την επιστολήν του Ροβέρτου, επέστρεψε
μητεμπετισμένος εις τόν Λονδίνον, και με-

τέθη κατ' εὐθείαν εις τῷ μέρος, που τῷ
είχε προσδιορίσῃ ο πρώην σύντροφος του
Σκυλοκεφάλου.

Ήτο εις ένα δρομίσκον ὀπισθεν του
ναοῦ του Ἀγίου Παύλου, εις μίαν ἀπό
τας περιέργους ἐκείνας συνοικίας του
Λονδίνου, αἱ ὁποῖαι, μολοντι εις τῷ
κέντρον τῆς πόλεως και πλησίον τῶν
πλουσιωτέρων συνοικιῶν, εἶνε πτωχαί,
ἀθῆαι και ρυπαραί.

Ὁ Βωτιέ, που τὴν ἐπισκέπτετο πρῶ-
την φορὰν και τῷ ἔκαμνε μεγάλην ἐν-
τύπωσιν ἡ ἀθλιότης τῶν οἰκημάτων και
τῶν ἀνθρώπων, ἐσταμάτησε με ἀνακού-
φισιν εις τὸν ἀριθ. 33.

Μόλις ὑπερέβη τῷ κατώφλι του οἰ-
κίσκου, μία γρήγῃ κουρελιάρῃ τὸν ἔπιασε
με τῷ κοκκαλιάρικῳ χερὶ της και τοῦ
εἶπε με τὴν βραχνὴν της φωνῆν:

— Ἐ τοῦ λόγου σου! για ποῦ;...
Τί, ἐπειδὴ δέν βλέπεις ἐπὴν πόρτα λα-
κὲ με χρυσὰ γαλόνια, νομίζεις πως
μπορεῖς νά μπαίνης σὰ στὸ σπίτι σου;
Για ποῦ, λέω;
(Ἐπειτα συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΩ ένα κο-
ριτσάκι από τόν και-
ρόν σχεδόν που γεν-
νήθηκε. Εἶχα νά τῷ
ιδῶ κάμποσους μῆ-
νες, τώρα τελευταία,
και όταν τῷ ξαναεί-
δα μὲ φάνηκε σάν

χλωμό και αδύνατο.
— Τί έχει ἡ Πόπη; ρώτησα ἀνί-
συχος τὴν μητέρα της.

— Καλὰ εἶνε, μὲ εἶπε. Γιατί;
— Μά... για τὴν ἡλικία της, ἔπρεπε
νάταν σάν πιδ ἀνεπτυγμένη... Δέν νο-
μίζετε πως αδύνατισε;

— Ἄ, ἔκαμε τότε με λύπη ἡ μη-
τέρα. Γι' αὐτό;.. μὰ τί περιμένετε
ἀπό παιδί, που τρέφεται ἀποκλειστικῶς
με καραμέλες.

— Με καραμέλες;... Ὅχι δὲ!
— Σὰς βεβαίῳ. Δέν τρώγει πολλές.
Τῆς τρώγει ὅμως όταν δέν πρέπει.
Τῆς κόβουν λοιπὸν τὴν ὄρεξι και δέν
μπορεῖ νά φάῃ τίποτε ἄλλο.

— Και πως τὴν ἀγίνετε;
— Πως τὴν ἀγίνω! Μὰ τώρα ἡ Πό-
πη εἶνε μεγάλη. Μπορῶ νά τὴν ἐξῶ
αἰωνίως κοντά μου, εἰς τὰ μάτια μου; τῷ
πρωί έξάρνα, αφού πῆῃ βιαστικά λίγο
γάλα,—και πολλές φορές ἀρῖνει τῷ μι-
σῶ, γιατί εἶνε λειψὸ και δέν έχει ὄρι νά
τῷ ἀφίσῃ νά κρωῶτῃ,—φεύγει τρεχάτῃ
για τῷ σχολεῖο. Ἄλλα ὅσο βιαστικὴ κ'
ἀν εἶνε, πάντα θὰ σταματήσῃ λίγο ἐπὶ

δρόμο, για νά πάρῃ δέκα ἡ εἰκοσι λε-
πτῶν καραμέλες.

— Μὰ νά μή τῆς δίδετε λεπτὰ!..
— Ἀδύνατο. Θὰ μοῦ πῆ: «μαμμά,
θέλω σήμερα ένα μολύδι, ένα τετρα-
διο, ένα βιβλίο, ένα χάρακα, ένα χάρτη».
Πότε τῷ ένα, πότε τῷ ἄλλο. Τῆς δίνω
—μπορῶ νά μή τῆς δώσω;—κ' ἀντὶ νά
πάρῃ έξάρνα καλλιγραφία, παίρνει κα-
ραμέλες. Τῆς τρώει μιά-μιά στὸ σχολεῖο.
Τὴν τελευταία τὴν πιπιλίζει ἐπὶ δρό-
μο, ἐνῶ σχολάζει. Και φυσικὰ τῷ με-
σημέρι ἐπὶ τραπέζι, οὔτε ἡ σούπα τῆς
ἀρέσει, οὔτε τῷ ψητό, οὔτε ἡ σαλάτα, οὔτε
τίποτα. Μετὰ βίας θὰ φάῃ δυο μπου-
κιές και θὰ πέσῃ ἐπὶ φρούτο ἡ στὸ γλύ-
κισμα.

— Και δέν πεινᾷ ὕστερα;
— Πεινᾷ, ἀλλὰ τρώει... πάλι καραμέ-
λες. Γιατί τὰπόγευμα εἶνε ἄλλη ἰστο-
ρία. «Μαμμά, θέλω κλωστή, θέλω σφέ-
διο, θέλω δελόνα.» Τῆς δίνω λεπτὰ,—
μπορῶ νά μή τῆς δώσω;—και ἡ δεκά-
ρα για τῆς καραμέλες πάντα θὰ οἰκο-
νομηθῇ. Ἐπειτα εἶνε ὁ μπαμπᾶς, ὁ
θεῖος, ὁ νονός... Ὅλοι με τῷ χερὶ στὴν
τσέπη, για τὴν Πόπη. Και ἡ καραμέλες
του ἀπογεύματος τῆς κόβουν τὴν ὄρεξι
για τῷ βράδυ. Σὰς βεβαίῳ λοιπὸν, ότι
δέν τρώει οὔτε τῷ μισῶ, ἴσως οὔτε τῷ τε-
ταρτῷ ἀπ' ὅτι τῆς χρειάζεται, ἀπ' ὅτι
τῷ τῶν ἄλλῶν παιδιῶ στὴν ἡλικία της.
Γι' αὐτό τὴν βλέπετε χλωμὴ κ' αδύ-
νατη, ἐνῶ δέν έχει τίποτα. Μό.ο ἀτροφία.

— Ναι... τρέφεται δηλαδὴ με ζάχαρι..
Γερῶ κόκκαλο, ἀλλὰ κρέας τίποτα. Μὰ
δέν τῆς δίνετε νά καταλάβῃ;... αὐτὴ
τώρα εἶνε μεγάλη.

— Δυστυχῶς, τῆς ἔχη γίνῃ ἔξις, πᾶ-
θος. Πως σεῖς οἱ ἄνδρες καπνίζετε;
— Ἐτσι μερικὰ παιδιὰ τῷ ρίχνουν στὰ
γλυκά. Ἡ λογικὴ δέν έχει ἰσχὺν ἐδῶ.

— Δυστύχημα...
— Και ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα. Φυσικὰ,
μιά μέρα, ἡ Πόπη θὰ σιχαθῇ τῆς κα-
ραμέλες της και θὰ τρώῃ και λίγο
φαί. Ἄλλα θὰ ἀνθέξῃ ὡς τότε; Αὐτό
εἶνε τῷ ζήτημα!

— Τί ἀνόητα που εἶνε τὰ παιδιὰ!..
— Πιδ ἀνόητα κ' ἀπὸ τούς μεγά-
λους, εἶ;

Αὐτὴ τὴν ἐπιλοχία ἔκαμα με τὴ μητέ-
ρα τῆς Πόπης. Και σὰς τὴν ἔγραψα
ἐδῶ, γιατί μοῦ φαίνεται, ότι και πολλὰ
ἄλλα παιδιὰ ἔχουν τὴν ἀνοησία νά
χορταίνουν με καραμέλες. Μὰ γίνονται
μεγαλητέρα ἀνοητία νά λῶθῃ κανεῖς
τὴν ὄρεξι του και νά μή μπορῇ νά φάῃ
τῷ ποσὸν τῆς τροφῆς που τῷ χρειάζε-
ται ἀπαραιτήτως για τὴ συντήρησι του,
για τὴν υγεία του σώματος, και για τὴν
εὐμορεια ἀκόμη,—μπορεῖ νά εἶνε εὐ-
μορφο ένα κοριτσὶ χλωμό και αδύνατο;
— νά θυσ. ζῆ δηλαδὴ τόν ἑαυτό του,
για λίγες καραμέλες; Και νά φῖνη τῷ

σούπα του, τὰ μακαρόνια του, τῷ κρέας
του, τὰ χορτά του, τῷ γάλα του, ὅλα
ἐκείνα τὰ ὄρατα και θρεπτικὰ πράγ-
ματα, που οἱ γονεῖς του φροντίζουν νά
γεμίζουν τῷ τραπέζι τους γι' αὐτόν;...
Καλὲς βέβαια κ' ἡ καραμέλες, δέν σὰς
λέγω,—εἶνε μάλιστα κάποιες που μάρε-
σουν και μένα,—και τὰ μπουμπόνια, και
ἡ πάστες και ὅλα τὰ γλυκά. Ἄλλα
στὴν ὄρα τους...

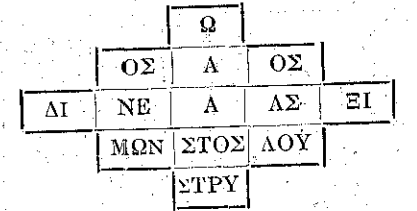
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Βλέπε «Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ». Κεφ. 1Β']

α') Παιγνίον

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀναστασίου Παπαντωνίου

Νά συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ
αὐταῖες νάποτελεσθοῦν τὰ ἑνώματα
πέντε ποταμῶν τῆς Νέας Ἑλλάδος.

β') Μαρικὴν εἰκὼν ἀνευ εἰκόνας

Ἐστάλη ἀπὸ Μίαν Τσελλούλαν

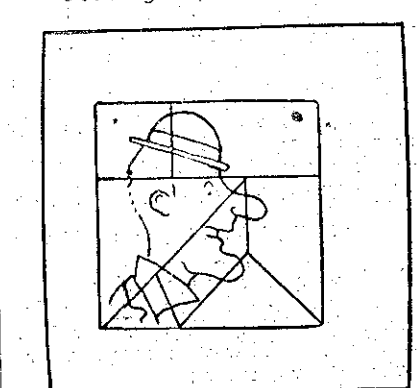
— Νικό, Τάκη, τρέξτε και μᾶς ἐρυ-
γε, μᾶς ἐρυγε!..
— Ποιός; ποιὰ;
— Μὰ σὰς εἶπα!

γ') Διὰ τούς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

N B T C I M I
E E A N B I U
I I H E E A Q
Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς
ταύτης.

Ῥύσεις τοῦ Ζου φύλλου

α') Ἴδου πως συναρμολογοῦνται τὰ
7 τεμάχια.—β') Λέσθος, Λευκάς, Τέ-
νεδος, Ἀνδρος, Σαμοθράκη.—γ') Τσαῖ
(ΝΤΣΑ, Ἰσμήνη...)—δ') Pot felé
dure longtemps.

